

1

Em dic Marcel. Visc en un poble no gaire gran on plou sovint. Es diu Orzac. Els carrers són costeruts perquè el poble està al peu d'una muntanya que, en lloc d'acabar en punta, té una forma així com de palangana gegant, ja que en realitat és el cràter d'un volcà apagat. N'hi ha més, de volcans apagats, pels volts d'Orzac: fa milers i milers d'anys, tota aquesta zona era com una mena d'olla de xocolata desfeta ben espessa que bullia i escopia foc i lava. Devia ser molt emocionant. Per Orzac hi passa un riu amb l'aigua molt freda, però molt neta, no com el riu de la ciutat on vivia abans.

Avui han començat les vacances d'estiu i no sé què fer. La mare ha anat a treballar a la fonda i jo m'he quedat sol a casa. M'agradaria sortir i anar a jugar amb el René i la seva colla. Suposo que han baixat al riu, o potser han anat al camp de rugbi. Però ahir, quan es van acabar les classes, no em van pas dir si voldria anar amb ells. La mare em diu que no he d'es-

perar que siguin sempre els altres els qui vinguin a buscar-me.

—Ves-hi tu i demana'ls si et volen a jugar —em diu.

Ella no ho entén: no és tan senzill. I si em diuen que no? O si em diuen que sí, però no em fan cas? Llavors encara és pitjor. Durant el curs, com que estàvem junts a classe, era més fàcil, però ara que hem començat les vacances...

A Orzac fa només un any que hi visc, des de l'estiu passat, que és quan ens vam instal·lar a la caseta de la tia Rose. Abans hi havia vingut de vegades a passar uns quants dies de vacances, però mai no havia parlat gaire amb els nens del poble: no sé per què, però tenia la sensació que no els queia gaire bé. L'estiu passat, quan vam venir a viure-hi, hi vaig fer dos amics, però eren forasters, com jo, i se'n van anar a finals d'agost. Llavors em vaig quedar sol.

La tia Rose es va morir l'hivern de l'any abans. Em va saber molt de greu, encara que ja era molt velleta.

—Un dia o altre tindrem un ensurt —deia sempre la mare.

Fins que, una nit, ens van telefonar i ens van dir que estava molt greu, i al cap de pocs dies es va morir.

Vam tenir una bona sorpresa quan vam saber que ens havia deixat la caseta a nosaltres! Perquè, de fet, la tia Rose no era parenta de la mare: era tia àvia del meu

pare, tot i que s'estimava moltíssim la meva mare. A mi em sembla que era l'única persona de la família del meu pare que se l'estimava. Encara que, d'això, la mare no en parla. Els altres mai no ens han fet gaire cas; ni la meva àvia de Bordeus, la mare del pare, que amb prou feines ens ha vingut a veure. La mare diu que és perquè ja és molt gran, però jo no m'ho acabo d'empassar.

La tia Rose sí que n'era, de gran, i en canvi sempre pensava en nosaltres: ens telefonava i ens escrivia, i ens enviava regals; ens feia arribar fruita i verdura —no sé pas com—, i formatge i ous, que deia que eren més frescos que els que compràvem a ciutat, i sempre hi posava una joguina per a mi.

El meu pare es va morir quan jo era petit i, tot i que me'n recordo poc, sé que vaig plorar molt i que em va fer molt mal. Ara, quan penso en aquells dies, tot és una mica confús. Hi ha coses que les sé perquè la mare me les ha explicades, no pas perquè realment me'n recordi: per exemple, que van venir els avis de Llemotges, els pares de la mare, i que volien que ens n'anéssim a viure amb ells; la mare, però, no ho va voler. Ella m'ha explicat que no es volia rendir; que el pare s'havia enamorat d'ella, entre altres coses, perquè tenia molta empenta, i que no el volia defraudar. Així, doncs, ens vam quedar a la ciutat tots dos sols.

El barri on vivíem era una mica gris i trist, i el pis era petit i atapeït, entaforat entre un munt de pisos iguals

i amb un balconet diminut on la mare feia mans i mànigues per fer-hi créixer quatre plantes.

A la mare li agraden molt, les plantes. A mi també. He decidit que quan sigui gran vull ser jardiner. Em sembla que ho vaig decidir el dia que la mare es va presentar a casa amb un test nou i em va dir:

—Té, aquest és per a tu. Pots plantar-hi el que vulguis.

Ho heu intentat mai, de plantar alguna cosa i de veure com creix? Jo ho trobo increïble. Ara bé, s'ha de tenir molta paciència. I, això sí, no pots plantar el primer que et passi pel cap.

A mi, per exemple, el que m'hauria fet il·lusió de debò hauria estat tenir un arbre fruïter: una prunera, o una perera, o un cirerer... Per això em vaig fer un fart d'enterrar pinyols dins el meu test. Però, és clar, no vaig tenir sort.

—Has de buscar alguna planta que pugui viure en un balcó —em deia la mare.

I al final vaig haver de fer-li cas. Tot i que al balcó del nostre pis de la ciutat no n'hi havia gaires, de plantes que hi poguessin viure.

Aquesta va ser una de les coses que em van convèncer de venir a viure a Orzac. Perquè la caseta de la tia Rose té un jardí a davant. És més aviat petit, però comparat amb el nostre balcó és immens, i fins i tot hi ha un arbre: una prunera!

Em vaig quedar molt parat, el dia que la mare es va presentar a casa i em va dir:

—Què et sembla si ens n’anem a viure a la caseta de la tia Rose?

Em va explicar que el cuiner de la fonda d’Orzac havia plegat i que li havien dit a ella si volia agafar la feina.

Perquè la meva mare és cuinera.

A la ciutat on vivíem treballava en un restaurant d’un barri d’aquests on hi ha moltes oficines. No li pagaven gaire, però l’avantatge, segons deia, era que els restaurants d’aquella zona tancaven als vespres i durant els caps de setmana, ja que la seva clientela era la gent de les oficines, i les hores fortes de feina eren al matí i, sobretot, al migdia.

—Així puc estar més per tu —deia.

A part de cobrar poc, el que tampoc no li agradava era la mena de menjars que havia de preparar; sempre el mateix: ràpid, fàcil, barat i avorrit. La meva mare és molt bona cuinera: a ella li hauria agradat fer coses més complicades i exquisides, que els clients se n’haguessin pogut llepar els dits. Però en aquell restaurant no estaven per orgues: una sopa, alguna amanida, carn o peix amb un parell de salses —sempre iguals— i a córrer.

Per no perdre la pràctica, la mare cuinava a casa de tant en tant alguna de les seves receptes i, com que sempre n’hi havia massa per a ella i per a mi sols, el que sobrava

ho repartia entre les veïnes, que aquell dia feien festa grossa. Però només ho podia fer molt de tant en tant, perquè comprar els ingredients costava força diners, i a casa, com ja us podeu pensar, els diners no sobren pas.

No és que el restaurant de la fonda d'Orzac sigui de primera categoria, però com a mínim hi pot fer coses més variades i s'ho passa més bé. Per això estic també content d'haver vingut.

El que em feia més por era canviar d'escola i trobar tot de gent nova. L'escola de la ciutat on vivia no m'agra-dava pas gaire i, d'amics de debò, tampoc no n'hi tenia; però allò ja m'ho coneixia, sabia bellugar-m'hi sense problemes, hi havia les botigues de sempre, la gent de sempre, tenia els meus racons on anar a jugar... Aquí, al principi no va ser fàcil; n'hi va haver alguns que es van ficar amb mi, però no gaire, no us penseu, perquè el René, que és el qui mana més de tots els de la classe, els va fer callar.

Em sembla que no li vaig caure malament, al René, i ell a mi em va caure molt bé. De vegades m'ha deixat anar a jugar amb els de la seva colla, però no ens hem acabat de fer amics de debò. I, ara que han començat les vacances, em trobo una mica sol i no sé gaire què fer.

Potser aniré a la biblioteca de la tia Rose i buscaré algun llibre per llegir. La tia Rose tenia una biblioteca molt gran. No sé pas quants llibres m'he empassat durant el curs!

Són llibres vells, amb les pàgines esgrogueïdes que crui-xen quan les gires, i gairebé tots tenen molts dibuixos, que, encara que no siguin de colors, tenen tots els detalls, de manera que et pots imaginar ben bé com eren les coses i els personatges; i les aventures que expliquen són, a més, molt emocionants. De vegades hi ha algun tros que es fa més avorrit, però llavors me'l salto i ja està.

Potser en buscaré un de nou per llegir-me'l ara, o potser faré cas de la mare i sortiré a veure si trobo la colla del René... No ho sé... He d'acabar de pensar-m'ho.